

RESSÒ DE LA PARAULA

Millor en companyia?

Estem plenament convençuts que hem estat creats no per a la solitud, sinó per a la relació amb els altres.

Hom planifica les vacances incloent-hi la trobada i la convivència amb familiars i amics. Ens plau el tracte amb les persones que formen part del cercle de persones afins i properes. Efectivament, aquest tracte forma part del descans.

Tanmateix, tenim també notícies contradictòries al respecte. No és infreqüent el cas de matrimonis o famílies que acaben les vacances enfadades i tristes, amb unes ganes boges de tornar a la vida normal: la intensitat i el temps de convivència no han fet més que revifar les diferències, la dependència mútua, les mancances i les manies, la presència constant de l'altre, els diàlegs forçats, etc. Alhora també forma part de les vacances la participació en actes festius multitudinaris, en els quals hom se sent embolicat en una atmosfera comuna d'entusiasme, però que deixen un mal regust: l'alegria d'aquests moments dura fins que conclou la festa, i després dona pas a un cansament depressiu. També els viatges en transport públic, freqüents en vacances, aporten experiències d'inserció en grans grups, però produint sensacions estranyes de massificació i gregarisme.

No tot contacte personal, no tota companyia, ens satisfà.

Podem seleccionar els amics, especialment en temps de vacances. ¿És egoisme? ¿És que en realitat sempre som egoistes i en les vacances es manifesta aquest egoisme d'una manera més palesa, pel fet que llavors podem triar amb més llibertat? La veritat és que el treball i la vida quotidiana ens imposen una sèrie de relacions forçades, i les vacances proporcionen un marge molt més ampli d'iniciativa personal; i és aleshores, en l'opció autònoma, quan mostrem, potser sense adonar-nos-en,

el que portem dins nostre, és a dir, els criteris i valors que des de l'interior regeixen la nostra vida personal.

Si ens hi fixem bé, veurem que el problema no és només amb qui ens ajuntem, sinó també de quin manera ho fem. Ja ens fa pensar el nombre i el tipus de persones amb les quals tractem, però encara més ens ha de preocupar la qualitat de la nostra relació: què cerquem en la trobada, com ho vivim, què significa realment per a nosaltres... Això és tan important que si encertem en la resposta a aquestes preguntes no importarà tant la persona amb qui ens relacionem, i si són molts o pocs els nostres interlocutors, o si els tractem en una o una altra circumstància.

Podríem formular un lema que guii la nostra vida en vacances: «Aprofitem el temps per a l'encontre personal». Se'ns acudeixen algunes recomanacions:

—Comencem pels qui estan més a prop: la seva proximitat física no garanteix la proximitat en el cor.

—Que no considerem a ningú tan estrany i distant que no mereixi el nostre acolliment, el nostre interès i atenció.

—Mirem la singularitat de cadascú: ningú no pot ser un mer nombre d'un col·lectiu, cadascun té la seva història, els seus sofriments i els seus valors.

—Observem i escoltem més que no parlem, rebent l'altre amb realisme, com qui posseeix els seus propis valors, encara que romanguin ocults junt a les limitacions, que sens dubte arrossegarà.

Molt ens aprofitarà l'oració, el diàleg d'amor amb qui fa sortir el sol sobre dolents i bons, justos i injustos. El bon orant crea sempre al seu voltant una atmosfera de germanor i amistat, perquè ha après a estimar de Déu mateix.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El do de la Saviesa

La saviesa és una constant en les cultures de tots els pobles i de totes les èpoques. Des de l'antiguitat han existit savis, persones dotades de saviesa i experiència que han ensenyat l'art de viure a les noves generacions. Per als antics, el savi era la persona d'experiència, coneixedora de la tradició

i capaç d'ensenyar als joves com prosperar en la vida. Per a nosaltres, en canvi, ser savi significa posseir coneixements científics vastos i profunds o, més específicament, ser un especialista en una branca del saber. Malgrat aquestes diferències, l'home i la dona d'avui segueixen buscant la saviesa.

Per als savis d'Israel, la saviesa no és aquella «ciència de les coses divines i humanes» que, segons els estoics, es conquereix amb l'estudi i la disciplina; al contrari, amb molta freqüència s'equipara a la pietat, la religiositat i el temor de Déu: «Principi de Saviesa és el temor del Senyor» (*Sir* 1, 14). Tot i que el savi sempre pren com

a punt de partida l'experiència d'allò humà i quotidià, té una clara consciència dels seus límits com a ésser creat per Déu. Déu concedeix la saviesa a tots aquells qui la desitgen, observen les seves lleis i la demanen per a ells mateixos o per als altres (cf. *1Re* 3,1-14; *Sv* 7,7;9,1-18).

Dra. Núria Calduch-Benages

ECO DE LA PALABRA

¿Mejor en compañía?

Estamos plenamente convencidos de que hemos sido hechos no para la soledad, sino para la relación con los otros.

Uno planifica las vacaciones incluyendo el encuentro y la convivencia con familiares y amigos. El trato con las personas a quienes nos unen lazos y afinidades nos satisface. Efectivamente, ese trato forma parte del descanso.

Sin embargo, tenemos también noticias contradictorias sobre ello. No es infrecuente el caso de matrimonios o familias que acaban las vacaciones enfadados y tristes, con unas ganas locas de volver a la vida normal: la intensidad y el tiempo de convivencia no han hecho más que reavivar las diferencias, la dependencia mutua, los fallos y las manías, la presencia constante del otro, los diálogos forzados, etc. Al mismo tiempo también forma parte de las vacaciones la participación en actos festivos multitudinarios, en los que uno se siente envuelto en una atmósfera común de entusiasmo, pero que dejan un mal regusto: la alegría de esos momentos dura hasta que concluye la fiesta, y luego da paso a un cansancio depresivo. También los viajes en transporte público, frecuentes en vacaciones, aportan experiencias de inserción en grandes grupos, pero produciendo sensaciones extrañas de masificación y gregarismo.

No todo contacto personal, no toda compañía, nos satisface.

Podemos seleccionar los amigos, especialmente en tiempo de vacaciones. ¿Es egoísmo? ¿Es que en realidad siempre somos egoístas y en las vacaciones se manifiesta ese egoísmo de una manera más patente, por el hecho de que entonces podemos elegir con mayor libertad? La verdad es que el trabajo y la vida cotidiana nos imponen una serie de relaciones forzadas, y las vacaciones proporcionan un margen mucho más amplio de iniciativa personal; y es entonces, en la opción autónoma, cuando mostramos, quizá sin darnos cuenta, lo que llevamos dentro, es decir, los criterios y valores que desde el interior rigen nuestra vida personal.

Si nos fijamos bien, veremos que el problema no es sólo con quién nos juntamos, sino también de qué manera lo hacemos. Ya nos da qué pensar el número y el tipo de personas con quienes tratamos, pero aún más nos ha de preocupar la calidad de nuestra relación: qué buscamos en el encuentro, cómo lo vivimos, qué significa realmente para nosotros... Esto es tan importante que si acertamos en la respuesta a estas preguntas no importará tanto la persona con quien nos relacionemos, y si son muchos o pocos nuestros interlocutores, o si les tratamos en una u otra circunstancia.

Podríamos formular un lema que guíe nuestra vida en vacaciones: «aprovechemos el tiempo para el encuentro personal». Se nos ocurren algunas recomendaciones:

- Comencemos por los que están más cerca: su proximidad física no garantiza su cercanía en el corazón.
- Que no consideremos a nadie tan extraño y distante que no merezca nuestra acogida, nuestro interés y atención.
- Miremos la singularidad de cada uno: nadie puede ser un mero número de un colectivo, cada uno tiene su historia, sus sufrimientos y sus valores.
- Observemos y escuchemos más que hablemos, recibiendo al otro con realismo, como alguien que posee sus propios valores, aunque permanezcan ocultos tras las limitaciones, que sin duda arrastrará.

Mucho nos aprovechará la oración, el diálogo de amor con quien hace salir el sol sobre malos y buenos, justos e injustos. El buen orante crea siempre a su alrededor una atmósfera de hermandad y amistad, porque ha aprendido a amar de Dios mismo.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Exercicis al Santuari del Miracle

És important procurar-se un temps de descans del cos i d'aliment de l'esperit. Per això, en el temps d'estiu abunden les propostes d'exercicis espirituals. Alguns grups de Revisió de Vida de preveres organitzen una tanda d'exercicis al Santuari del Miracle (Solsonès), des del dilluns 22 d'agost a dinar fins al divendres 26 d'agost havent dinat. Conduirà la reflexió d'aquells dies el professor de la Universitat de Barcelona Josep Maria Esquirol, filòsof, especialista en els camps del pensament polític i la filosofia contemporània. Seran unes meditacions evangèliques per a preveres, sobretot a partir del seu darrer llibre *Resistència íntima*, que aprofundeix el concepte de filosofia de la proximitat. Per a més informació i inscripcions: tel. 657 673 464, exercicisalmiracle@gmail.com

Més propostes cristianes d'estiu per al jovent

Taizé. Novament, les diòcesis catalanes, a través del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ), organitzen un viatge a l'estiu d'una setmana a Taizé: convivència, pregària, natura, senzillesa, Déu, discerniment...

Enguany serà del 13 al 21 d'agost. Per a menors de 30 anys, l'allotjament en tenda o bungalow serà de 175 €. Per a més informació us podeu adreçar al web de santfeliujove. Les inscripcions es fan mitjançant un formulari google.

Experiència Gisclareny. Parlem d'unes convivències-exercicis espirituals amb una trajectòria consolidada, adreçades a joves dels 18 fins als 35 anys.

L'edició d'aquest any tindrà lloc del 26 al 30 d'agost, amb Mn. Marc Labori, Mn. Turull, Mercè Lajara i altres acompanyants, prenent com a referència *L'alegria de l'amor* del papa Francesc. Per a més informació i inscripcions: tel. 660 718 792, joventut@bisbatsantfeliu.cat, mercelajara@gmail.com

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

«El que jo vull és Misericòrdia i no sacrificis» (Mt 9,13)

L'Església no és una comunitat de perfectes, sinó de deixebles en camí, que segueixen el Senyor perquè es reconeixen pecadors i necessitats del seu perdó. La vida cristiana, doncs, és escola d'humilitat que ens obre a la gràcia.

Concloent un diàleg amb els fariseus, Jesús els recorda una paraula del profeta Osees (6,6): «Aneu a aprendre què vol dir allò de: "El que jo vull és amor, i no sacrificis". No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors» (Mt 9,13). Adreçant-se al poble d'Israel el profeta el reprenia perquè les pregàries que elevaven

eren paraules buides i incoherents.

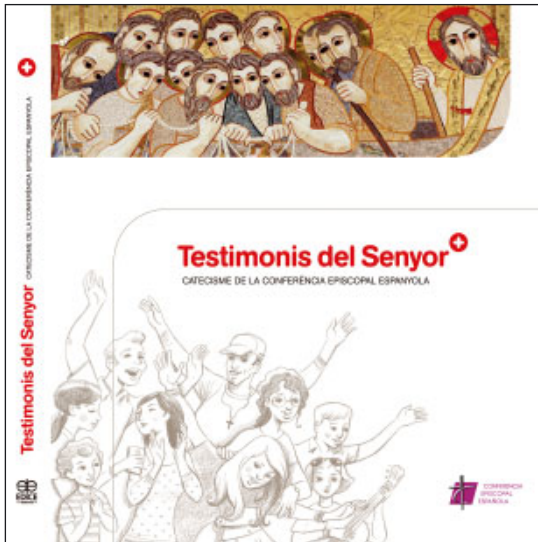
Malgrat l'aliança de Déu i la misericòrdia, el poble vivia sovint amb una religiositat «de façana», sense viure en profunditat el manament del Senyor. És per això que el profeta insisteix: «el que jo vull és misericòrdia», és a dir, la lleialtat d'un cor que reconeix els pecats propis, que es penedeix i torna a ser fidel a l'aliança amb Déu. «I no sacrificis»: sense un cor penedit cada acció religiosa és ineficaç! Jesús aplica aquesta frase profètica també a les relacions humanes: aquells fariseus eren molt religiosos en

la forma, però no estaven disposats a compartir la taula amb els publicans i els pecadors; no reconeixien la possibilitat d'un penediment i, per això, d'un guariment; no col·loquen en primer lloc la misericòrdia: malgrat ser fidels custodis de la Llei, demostraven no conèixer el cor de Déu! És com si a tu et regalessin un paquet, on a dins hi ha un regal, i tu, en comptes de parar atenció en el regal mires només el paper amb què està embolicat: només les aparences, la forma, i no el nucli de la gràcia, del regal que és donat!

(Dimecres, 13 d'abril de 2016.)

Presentació del nou catecisme

Testimonis del Senyor

Va tenir lloc dijous 30 de juny, a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona, en el marc de les XV Jornades Interdiocesanes de Responsables de Catequesi.

L'acte va ser organitzat pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya (SIC). A la taula de presentació hi havia com a moderador el seu bisbe president, Sebastià Taltavull, acompanyat per l'arquebisbe d'Urgell i secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), Joan-Enric Vives, el director del SIC, Joan Amich, el delegat de catequesi de Barcelona, Enric Termes i Joan Àguila, del departament de joves del SIC.

Hi van assistir també el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés, el bisbe de Vic, Romà Casanova, el bisbe de Girona, Francesc Pardo, el bisbe auxiliar de Terrassa, Salvador Cristau, el bisbe de Mallorca i anterior president del SIC, Xavier Salinas, i s'hi van adherir els altres bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Mons. Sebastià Taltavull va posar en relleu que el catecisme *Testimonis del Senyor* ha estat aprovat pels bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola i reconegut per la Santa Seu, per a la iniciació cristiana dels infants i adolescents d'11 a 15 anys, i que servirà també per a preparar els adolescents a rebre el sagrament de la Confirmació.

Per part seva, Mn. Joan Amich va aprofundir en l'estructura del catecisme. El seu títol expressa l'orientació del missatge que conté: el Senyor, fidel a la seva promesa, sempre és present en l'Església, ens convida a participar de la seva vida per tal de ser deixebles i missioners del seu amor, llum del món, testimonis de la veritat que ens fa lliures. La Vetlla pasqual, font de la qual brolla la nostra fe, inspira les seves pàgines.

L'arquebisbe Vives va llegir el Decret d'implantació del nou catecisme, signat pels bisbes de la CET el diumenge de Pentecosta 2016. Els bisbes recomanen també els materials catequètics elaborats pel SIC com a subsidis complementaris a l'ús del nou catecisme, el qual entrarà en vigor a partir de l'1 de setembre de 2016 a les deu diòcesis amb seu a Catalunya.

Cloenda del curs a la Cúria

El passat divendres 1 de juliol es va celebrar la cloenda de curs a la Casa de l'Església, amb els treballadors i col·laboradors de la Cúria diocesana. És un moment, com el del mes de setembre, a l'inici del curs, amb molts matisos. Per una banda, posa en mans de Déu el treball que es desenvolupa al servei de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, amb la celebració de l'eucaristia presidida pel bisbe Agustí i concelebrada pels vicaris i alguns sacerdots. Enguany, el delegat d'Ensenyament, Manuel Duaso, va ser l'encarregat de fer l'acció de gràcies pel curs que ara acaba. També es posa de manifest la companyonia i comunió que es va teixint quotidianament entre les persones que treballen a la Casa. I no pot faltar l'ocasió de compartir la taula, amb un refrigeri a les instal·lacions del menjador, aquesta vegada, preparat per alguns membres de la Cúria.

Tot i que durant el mes de juliol el ritme d'activitat a la diòcesi queda força reduït, els serveis de la Casa de l'Església continuen oberts al públic durant aquest mes; en canvi, a l'agost, romandrà tancada.

AGENDA

► **50è aniversari de la mort del cardenal Albareda.** Dimarts 19 de juliol, a les 20 h, eucaristia a la Parròquia de Santa Maria de Badalona, en la vigília del 50è aniversari de la seva mort. El pare Anselm Maria Albareda, monjo de Montserrat i cardenal, va ser un dels religiosos catalans més influents al Vaticà i conseller de quatre papes. Malgrat això, és força desconegut. Amb aquesta eucaristia comença un seguit d'iniciatives al llarg de l'any per recuperar la seva figura i la seva aportació cultural i eclesial.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Mi 6,1-4.6-8 / Sl 49 / Mt 12,38-42]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.; santa Simforosa i els seus 7 fills, mrs.

19. ■ Dimarts [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 84 / Mt 12,46-50]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símac, papa (Sard, 498-514); beat Pere de Cadireta, dominicà, de Moià.

20. ■ Dimecres [Jer 1,1.4-10 / Sl 70 / Mt 13,1-9]. Sant Apol·lina, bisbe i mr.; sant Elies, profeta (s. ix aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i mrs. a Còrdo-

va; santa Margarida, vg. i mr.; santa Liberata, vg. i mr.

21. ■ Dijous [Jer 2,1-3.7-8.12-13 / Sl 35 / Mt 13,10-17]. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prev. caputxí i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC); santa Pràxedes, vg.

22. □ Divendres [Jer 3,14-17 / Sl: Jer 31,10-13 / Jo 20,1.11-18]. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixeble de Jesús; sant Teòfil, pretor romà mr.; sant Menelau, abat.

23. □ Dissabte [Ga 2,19-20 / Sl 33 / Jo 15,1-8]. Santa Brígida (Suè-

cia 1303 - Roma 1373), rel. viuda, fund. Institut del Salvador i copatrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.; santa Cunegunda, rel. franciscana.

24. ■ Diumenge vinent, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Gn 18,20-32 / Sl 137 / Col 2,12-14 / Lc 11,1-13]. Sant Víctor, mr.; sant Borís, mr.; santa Cristina, vg. i mr.; beates Pilar, Maria Àngels i Teresa, verges carmelitanes i mrs. a Guadalajara; sant Xarbel Makluf, prev.; Urgell: beat Josep Sala i Picó, prev. i companys mrs.

Diuenge XVI de durant l'any

COMENTARI

Per agradar Déu de debò cal escoltar-lo de prop

Abraham acull amb hospitalitat uns hostes diversament presentats com *tres homes, dos homes i uns homes*. També es parla d'un dels hostes a qui Abraham anomena *Senyor o el Senyor*. El verset-títol diu: *El Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré*. Comentaris de sants Pares hi veien in-sinuada la Trinitat.

El relat, volgudament ambigu, vol expressar a la vegada la proximitat i la transcendència de Déu.

Després del banquet, el diàleg se centra en Sara de la qual *ell li digué: «L'any que ve Sara haurà tingut un fill.»*

Després de l'himne cristològic i l'apèndix homilètic, Col parla dels *sufriments* per l'evangelització fixant-se en Pau, *servidor de l'Església que és el cos de Crist*.

L'Apòstol està *content de patir per vosaltres continuant en pròpia carn allò que «falta» als sufriments de Crist*.

Què pot *faltar encara als sufriments de Crist?* El valor redemptor total i perfecte del Misteri pasqual de Crist és veritat de fe! «No hi ha hagut, no hi ha ni haurà cap home pel qual Crist no hagi patit» (CCE 605).

Els *sufriments/«tribulacions de» Crist* són els inherents a la vida de tot cristià —i més un Apòstol— que, com a *cos de Crist*, ha de reproduir a la seva vida personal l'estil i la quota de tribulacions pròpies «de» Crist. Per a ser «de» Crist cal viure «com» Crist, prenent cadascú la seva creu.

L'episodi de Marta i Maria —exclusiu de Lc— té lloc *mentre feien camí cap a Jerusalem*; i vol remarcar el caràcter modèlic de l'actitud de *Maria* que, *asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula*.

Marta, atrafegada per obsequiar-lo, diu: *Senyor, digues-li a la meva germana que m'ajudi* (sembla que amb raó!).

Sorpren Jesús dient: *Només una cosa és necessària*.

El treball *atrafegat per obsequiar Jesús* —i tots «els seus germans més petits» (Mt 25,40)— no és important? Sí!

Maria ha escollit «la part millor». Així l'única *cosa necessària* no és exclouent sinó que n'inclou d'altres.

Tothom qui, *assegut als peus del Senyor, escolta la seva paraula* el sent dir: «*Veniu, beneïts del meu Pare, perquè tenia fam i em donàreu menjar. Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus, m'ho fèieu a mi.*»

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,1-10a)

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré. Abraham seia a l'entrada de la tenda, quan la calor del dia era més forta. Alçà els ulls i veié tres homes aturats davant d'ell. Així que els veié corregué a rebre'ls des de l'entrada de la tenda, es prosternà, inclinà el front fins a terra i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, us prego que no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent. Permeteu que portin aigua per rentar-vos els peus i reposeu a l'ombra de l'alzina. Entretant aniré a buscar unes llesques de pa i refareu les vostres forces per a continuar el camí que us ha fet passar prop del vostre servent.» Ells li respongueren: «Molt bé. Fes tal com has dit.» Abraham entrà de pressa a la tenda i digué a Sara: «Corre, pren tres mesures de farina blanca, pasta-la i fes-ne panets.» Després corregué cap al ramat, trià un vedell tendre i gras i el donà al mosso perquè el preparés de seguida. Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví i es quedà dret al costat d'ells sota l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven. Llavors li preguntaren: «On és Sara la teva esposa?» Abraham respongué: «És dintre la tenda.» Ell li digué: «L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill.»

► Salm responsorial (14)

R. *Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?*

Qui podrà viure a la muntanya sagrada? / El qui obra honradament i practica la justícia, / diu la veritat tal com la pensa; / quan parla, no escampa calúmnies. R.

Mai no fa mal al proïsme, ni carrega a ningú res infamant, / compton poc als seus ulls els descreguts, / honra i aprecia els fidels del Senyor. R.

No fia els seus diners a interès, / ni es ven per condemnar cap innocent. / El qui obra així mai no caurà. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,24-28)

Germans, ara estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meua pròpia carn allò que encara falta als sufriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església. Ara jo sóc servidor d'aquesta Església: Déu m'ha confiat la missió de dur a terme en vosaltres les seves promeses, el seu misteri i secret, que d'ençà que existeixen els segles i les generacions humanes ell guardava amagat, però que ara ha revelat al seu poble sant. Déu ha volgut fer-li conèixer la riquesa i la grandesa d'aquest misteri que ell es proposava a favor dels qui no són jueus. El propòsit de Déu és aquest: que Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir, estigui en vosaltres. Nosaltres l'anunciem. Sense fer distincions, amonestem tots els homes i els instruïm en tots els secrets de la saviesa per conduir-los al terme del seu desplegament en Crist.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 10,38-42)

En aquell temps, Jesús entrà en un poblet, i l'acolli una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que es deia Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atrafegada per obsequiar-lo. Marta, doncs, vingué i digué: «Senyor, no us fa res que la meua germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi.» El Senyor li respongué: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa.»

► Lectura del libro de Gènesis (Gen 18,1-10a)

En aquellos días el Señor se apareció a Abrahán junto al encinar de Mambré, cuando estaba sentado ante su tienda en pleno calor del día. Alzó los ojos y vio a tres hombres de pie delante de él. Al verlos, corrió a su encuentro desde la puerta de la tienda, se postró en tierra y dijo: «Mi Señor, por favor; si he hallado gracia a tus ojos, no pases sin detenerte con tu siervo. Os traeremos agua, os lavaréis los pies y reposaréis a la sombra de este árbol. Yo voy a buscar un bocado de pan, y así os repondréis antes de pasar adelante, ya que habéis pasado cerca de nuestro siervo». Ellos respondieron: «Haz como has dicho». Abrahán fue de sorpresa a la tienda de Sara, y le dijo: «Toma en seguida tres medidas de harina, amásala y haz panecillos». Entretanto él corrió al establo, tomó un becerro tierno y cebado y se lo dio a su siervo, que a toda prisa se puso a prepararlo. Tomó después manteca y leche y el becerro ya aderezado, y se lo presentó a ellos. Él se quedó de pie junto a ellos, bajo el árbol, mientras comían. Ellos le preguntaron: «¿Dónde está Sara, tu mujer?». Él respondió: «Está en la tienda». Uno de ellos prosiguió: «Dentro de un año volveré. Para entonces, tu mujer, Sara, habrá tenido un hijo.»

► Salmo responsorial (14)

R. *Señor, ¿quién puede hospedarse en tu tienda?*

El que procede honradamente / y practica la justicia, / el que tiene intenciones leales / y no calumnia con su lengua. R.

El que no hace mal a su prójimo / ni difama al vecino, / el que considera despreciable al impío / y honra a los que temen al Señor. R.

El que no presta dinero a usura / ni acepta soborno contra el inocente. / El que así obra nunca fallará. R.

► Lectura del libro de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,24-28)

Me alegro de sufrir por vosotros, y por mi parte completo en mi carne lo que falta a las tribulaciones de Cristo por su cuerpo, que es la Iglesia, de la que fui hecho ministro según la misión que Dios me dio para bien vuestro, con el fin de dar cumplimiento a su mensaje divino, el plan secreto de Dios, escondido desde los siglos y desde las generaciones y ahora manifestado a los creyentes, a quienes Dios quiso descubrir cuál es la riqueza sublime de este secreto entre los paganos, que es Cristo entre vosotros, la esperanza de la gloria, a quien nosotros anunciamos amonestando e instruyendo a todos los hombres en toda sabiduría, para presentarlos perfectos en Jesucristo.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 10,38-42)

En aquel tiempo, llegó Jesús a una aldea; y una mujer, de nombre Marta, lo recibió en su casa. Marta tenía una hermana llamada María, la cual, sentada a los pies del Señor, escuchaba sus palabras. Marta, que andaba afanosa en los muchos quehaceres, se paró y dijo: «Señor, ¿te parece bien que mi hermana me deje sola con las faenas? Dile que me ayude». El Señor le contestó: «Marta, Marta, tú te preocupas y te apuras por muchas cosas, y sólo es necesaria una. María ha escogido la parte mejor, y nadie se la quitará.»